

Arrest

nr. 284 313 van 6 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen als volgt voor:

“Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Tanger op X.

Op 07.11.2019 dient verzoekende partij een aanvraag in tot verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader van Spaanse nationaliteit, dhr. C. S. A. T.

Op 23.04.2020 werd deze aanvraag geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 05.05.2020 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 14.10.2020 werd ook deze aanvraag geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 19.10.2020 dient verzoekster een derde aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader van Spaanse nationaliteit, dhr. C. S. A. T.

Op 15.04.2021 werd de aanvraag geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 13.07.2021 wordt door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13).

Op 07.04.2022 dient verzoekster een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, opnieuw in functie van haar vader van Spaanse nationaliteit, dhr. C. S. A. T.

Op 19.09.2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

(...)"

De verzoekende partij bevestigt ter terechtzitting dat dit feitenrelaas correct is.

De bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze kent de volgende redengeving:

"(...)

in uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.04.2022 werd ingediend door:

Naam: A. T.

Voorna(a)m(en) B.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Tanger

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Spaanse vader zijnde A. T. C. S. (RR ...) in toepassing van artikel 40 bis § 2. eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Er kan worden opgemerkt dat referentiepersoon het verblijfsrecht verkreeg als loontrekkende, maar dat hij heden stukken voorlegde waaruit blijkt dat hij een invaliditeitsuitkering ontvangt. Uit bijkomende gegevens in het administratief blijkt dat alle tewerkstelling in België een einde heeft genomen sinds 12 04 2020, en dus reeds voorafgaand aan huidige aanvraag gezinshereniging. Referentiepersoon dient bijgevolg als beschikker van voldoende bestaansmiddelen beschouwd te worden.

In dergelijk geval is ook art. 40bis § 4 van toepassing hetwelke het volgende stelt "[...] De in artikel 40, § 4. eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie,

waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn”

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. De referentiepersoon blijkt immers over een maandinkomen te beschikken van 1755,78 euro per maand. Op basis van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden dat de referentiepersoon over bestaansmiddelen beschikt die kunnen voorkomen dat hij en zijn gezinsleden ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. De bedragen die op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging van toepassing zijn: 1478,22 euro voor het leefloon voor een persoon met gezinslast + voor elk meerderjarig inwonend kind komt er 729,20 euro bij. Omgerekend naar de samenstelling van het gezin van de referentiepersoon (hijzelf, zijn echtgenote, 3 meerderjarige kinderen, waaronder betrokkene, en 1 minderjarig kind) dienen de bestaansmiddelen van de referentiepersoon dus minstens het tweevoudige te bedragen van het leefloon voor een persoon met gezinslast, om zichzelf en zijn gezin in het levensonderhoud te kunnen voorzien.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient, wanneer vastgesteld wordt dat het inkomen ontoereikend is, een behoefteanalyse te worden doorgevoerd.

Rekening houdende met de voormelde bestaansmiddelen van de referentiepersoon die hij heden ter zijnen beschikking heeft, en vaste en variabele maandelijkse kosten van een gezin in België is het niet ernstig aan te nemen dat alle kosten (huisvesting, nutsvoorzieningen, verzekeringen, voeding, (tele-)communicatie, kledij, schoolkosten, mobiliteit, medische verzorging, ...) met dit bedrag kunnen betaald worden. Behoudens bewijs van het tegendeel kan bezwaarlijk gesteld worden dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om in zijn eigen behoeften en die van zijn echtgenote en 4 kinderen - waaronder 3 meerderjarige kinderen - te voorzien om te kunnen voorkomen dat hij en zijn ganse gezin ten laste zouden komen te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Gelet betrokkene niet aantoonde dat de referentiepersoon voldoende financiële draagkracht heeft om zich te laten vervoegen door betrokkene, worden de overige elementen met betrekking tot het ten laste zijn niet verder uitgewerkt.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel dat de verzoekende partij aanvoert in het verzoekschrift luidt als volgt:

“3. De middelen

Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — beginsel van behoorlijk bestuur — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing — geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier — redelijkheidsbeginsel

A.

De beslissing waartegen beroep is allereerst gemotiveerd als volgt:

" Er kan worden opgemerkt dat de referentiepersoon het verblijfsrecht verkreeg als loontrekkende, maar dat hij heden stukken voorlegde waaruit blijkt dat hij een invaliditeitsuitkering ontvangt. Uit bijkomende gegevens in het administratief (dossier) blijkt dat alle tewerkstelling in België en einde heeft genomen sinds 12/04/2020, en dus reeds voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

De referentiepersoon dient bijgevolg als beschikker van voldoende bestaansmiddelen beschouwd te worden.

In dergelijk geval is ook art 40bis par 4 van toepassing, hetwelk het volgende stelt: "De in artikel 40, par 4 eerste lid, 2° bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in par 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. De referentiepersoon blijkt immers over een maandinkomen te beschikken van 1.755,78 euro/maand. Op basis van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden dat de referentiepersoon over bestaansmiddelen beschikt die kunnen voorkomen dat hij en zijn gezinsleden ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

De bedragen op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging van toepassing, zijn: 1478,20 euro voor het leefloon voor een persoon met gezinslast + voor elk meerderjarig inwonend kind komt er 729,20 euro bij.

Omgerekend naar de samenstelling van het gezin van de referentiepersoon (6pp) dienen de bestaansmiddelen van de referentiepersoon dus minstens het tweevoudige te bedragen voor een persoon met gezinslast, om zichzelf en zijn gezin in het levensonderhoud te kunnen voorzien."

Deze motivatie van DVZ, hoewel inderdaad gebaseerd op de meegedeelde inkomsten van de referentiepersoon blijft louter speculatief.

Man kan immers niet met zekerheid stellen, zelfs niet met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, dat het gezin ten laste zal komen van het sociaal zekerheidsstelsel — het OCMW. Feit is dat verzoekster en haar gezin geen beroep doen op steun van het OCMW. Het gezin lukt erin om met de inkomsten (op dit punt kan wel rekening gehouden worden met de kindervergoeding voor de kinderen) te voorzien in hun levensonderhoud.

Volgens de Europese richtlijn 2003/86/EG mogen lidstaten het bewijs vragen van "stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om het gezin te onderhouden, zonder een beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat"

Volgens het Hof van Justitie gaat dit niet om bijzondere, individueel bepaalde of occasionele sociale bijstand maar om algemene, structurele sociale bijstand. (HvJ C-578/08 Chakroun) In België kan een gezin met een inkomen van minstens 100% van het leefloon tarief' persoon met een gezin en laste' niet structureel ten laste vallen van de sociale bijstand in de zin van de Europese richtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Het gaat inderdaad om bijstand die in de plaats komt van inkomsten om te voorzien in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en niet om bijstand ter dekking van bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van bestaan of op inkomsten ondersteunende maatregelen.

Uit de vaste rechtspraak volgt dat de inkomens-eis in casu richtlijnconform moet geïnterpreteerd worden.

Verzoekster vervoegde haar gezin al meerdere jaren geleden. Het gezin heeft in de periode vanaf dan en dit trouwens tot heden, nooit een beroep moeten doen op steun van het Ocmw, laat staan op algemene, structurele sociale bijstand. DVZ is op de hoogte van deze informatie.

Er ligt geen enkel zeker bewijs voor dat dit in de toekomst ooit het geval zal zijn.

De referentiepersoon ontvangt een ziekte-uitkering. Dit is een stabiel en regelmatig inkomen. Hij ontvangt ten tijde van de aanvraag: 1.755,78 euro/maand

De gemachtigde van de staatssecretaris stelt om een of andere ongeken­de reden dat de bedragen die op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging van toepassing zijn, zijn : 1478,22 euro voor het leefloon voor een persoon met gezinslast + voor elk meerderjarig inwonend kind komt er 729,20 euro bij.

Dit zou dan neerkomen op een totaal leefloon voor het gezin van $1478,22 + (2 \times 729,20 \text{ euro}) = 3.665,82 \text{ euro/maand}$

Voor de gezinshereniging zijn inderdaad stabiele en toereikende bestaansmiddelen aan te tonen.

Er wordt een inkomen van 120% van het leefloon voor een persoon met gezin ten laste, vooropgesteld.

Ten onrechte stelt de gemachtigde van de staatssecretaris in casu dat per meerderjarig kind van het gezin een leefloon voor een samenwonende persoon (729,20 euro/maand) moet gevoegd worden bij de basis voor de evaluatie van de toereikende bestaansmiddelen. In het kader van RMI-Wet wordt aanzien als samenwonende : iemand die samenwoont met een persoon met wie de uitgaven voor het huishouden (huur, energie enz) gedeeld worden. Dit moet niet noodzakelijk een partner zijn. Aan elk van de samenwonenden kan dan het bedrag van samenwoner (en niet van alleenstaande/ gezin — dat hoger is) toegekend worden. de gemachtigde gaat derhalve uit van een foutieve toepassing van de RMI-wet.

DVZ heeft zich derhalve niet gesteund op een correcte feitenvinding en kwam op onzorgvuldige en speculatieve wijze tot haar besluit.

B. Verder is de beslissing dd 19/09/2022 gemotiveerd als volgt:

“Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42 par 1, tweede lid van de Vw dient/ wanneer vastgesteld wordt dat het inkomen ontoereikend is, een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. Rekening houdende met de voormelde bestaansmiddelen van de referentiepersoon die hij heden ter zijnen beschikking heeft, en vaste en variabele maandelijkse kosten van een gezin in België is het niet ernstig aan te nemen dat alle kosten (huisvesting, nutsvoorzieningen, verzekeringen, voeding, (telecommunicatie, kledij, schoolkosten, mobiliteit, medische verzorging) met dit bedrag kunnen betaald worden.

Behoudens bewijs van het tegendeel kan bezwaarlijk gesteld worden dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om in zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn echtgenote en 4 kinderen waaronder 3 meerderjarige kinderen te voorzien om te kunnen voorkomen dat hij en zijn ganse gezin ten laste zouden komen te vallen van het sociale bijstand stelsel van het Rijk”

De gemachtigde stelt inderdaad dat in casu een behoefteanalyse zou moet gedaan worden rekening houdende met de bestaansmiddelen en de uitgaven van het gezin.

Voor wat betreft de bestaansmiddelen dient rekening te worden gehouden met het totale gezinsinkomen. Ook met de inkomsten die kunnen verworven worden door de andere meerderjarige leden van het gezin en door verzoekster zelf.

Het is onduidelijk of hiermede rekening werd gehouden.

In de plaats van zich terdege te informeren naar de juiste parameters om deze behoefteanalyse zo zorgvuldig mogelijk te kunnen uitvoeren , neemt de gemachtigde van de staatssecretaris genoegen met het uitgangspunt dat " behoudens bewijs van het tegendeel bezwaarlijk kan gesteld worden dat ... " zonder dat hij hierbij aan verzoekster en de referentiepersoon de mogelijkheid geboden heeft om het tegendeel te bewijzen en daartoe alle elementen mee te delen.

Verzoekster werd inderdaad volkomen verrast door deze motiveringsgrond van de gemachtigde.

Zij werd immers nooit op de hoogte gesteld van het gegeven dat zij bijkomende elementen diende mee te delen op basis waarvan dan de behoefteanalyse kan gedaan worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voor bereiden.

Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid zijn vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en de juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat hij met kennis van zaken kan beslissen.

Indien bijkomende elementen nodig waren om de aanvraag gezinshereniging van verzoekster op een volledige en juiste manier te kunnen beoordelen, had de betrokken overheidsdienst, DVZ; zij het via de vreemdelingendienst van de Stad Antwerpen- minstens de nodige informatie moeten meedelen aan verzoekster zodat zij in de mogelijkheid was om de nodige informatie en de bewijsstukken aan te leveren.

Op basis van een onvolledig dossier kon de gemachtigde nooit tot een zorgvuldig genomen en redelijke beslissing komen.

Het middel is gegrond."

2.2. In een onderdeel van het middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht omdat de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het inkomen van het ganse gezin. De verwerende partij voldoet niet aan haar plicht om over te gaan tot een behoefteanalyse. De verzoekende partij werd niet gevraagd om inlichtingen te verschaffen die een behoefteanalyse mogelijk maken terwijl er drie meerderjarige kinderen in het gezin van de referentiepersoon en de verzoekende partij verblijven.

2.3. Met betrekking tot dit onderdeel antwoordt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat het onduidelijk is of bij het nemen van de bestreden beslissing eveneens rekening werd gehouden met de inkomsten die verworven kunnen worden door de andere meerderjarige gezinsleden en door verzoekster zelf. Volgens verzoekende partij werd er ten onrechte geen afdoende behoefteanalyse uitgevoerd. Naar oordeel van verzoekende partij had de gemachtigde van de Staatssecretaris bijkomende inlichtingen moeten vragen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij zich beperkt tot strikt hypothetische beschouwingen.

Er blijkt immers niet dat andere inkomsten ter kennis werden gebracht aan de gemachtigde van de Staatssecretaris, en a fortiori kon de gemachtigde van de Staatssecretaris daar dan ook niet over motiveren.

Verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat ze hierover eerst diende te worden gehoord, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker wist (of behoorde te weten) aan welke voorwaarden zij diende te voldoen. Dit geldt eens te meer nu verzoekende partij in het verleden al meermaals een (onsuccesvolle) vestigingsaanvraag heeft ingediend.

Zie ook:

*"Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de **vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingewet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben.** Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. **Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet.**" (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)*

En tot slot ook:

"Samen met de verwerende partij dient evenwel vastgesteld te worden dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden omdat deze niet kenbaar aan de verwerende partij zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien betreft het eigen inkomen van de verzoekende partij, niet de inkomsten van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag is ingediend." (RvV nr. 141.504 dd. 23.03.2015)

De vraag stelt zich überhaupt welk belang verzoekende partij heeft bij deze kritiek: zij legt immers geen enkel stuk voor met betrekking tot andere inkomsten, en uit de bewoordingen van haar verzoekschrift blijkt ook dat dergelijke andere inkomsten enkel hypothetisch zijn.

In zoverre verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bijkomende inlichtingen diende te vragen, herhaalt verweerder dat verzoekende partij eraan voorbijgaat dat de bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij haar rust. Verzoekende partij kan dus niet ernstig voorhouden dat het aan de gemachtigde van de Staatssecretaris toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen en zich dus zich terdege te informeren naar de juiste parameters.

Terwijl het trouwens zo is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris verzoekende partij expliciet verzocht heeft om een bewijs voor te leggen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Verzoekende partij kan zich niet achter haar eigen onzorgvuldigheid verschuilen teneinde de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen.

Zie ook ter zake:

“2.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat het aan de gemachtigde toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, zodat zij de kans kreeg om haar aanvraag verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner, en dit des te meer nu zij zelf veel informatie hieromtrent heeft aangebracht en zij haar aanvraag ook verder heeft geactualiseerd, kan zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen

(...)

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van de hierboven vermelde op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, **toekomt om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon.** Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging wel degelijk uitgebreide informatie heeft bezorgd omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat zij haar aanvraag zelfs heeft geactualiseerd met onder meer de raamovereenkomst, **doet geen afbreuk aan het voormelde gebrek aan informatie en bewijsstukken omtrent bepaalde elementen, die noodzakelijk zijn om te kunnen vaststellen welk netto-inkomen de referentiepersoon in werkelijkheid maandelijks ontvangt.** Zo werden geen facturen of enig ander bewijs aangeleverd van effectieve financiële transacties die aantonen dat de som van 1500 euro effectief maandelijks wordt betaald. Verder werden geen documenten voorgelegd omtrent de bijkomende lasten (belastingen, sociale bijdragen) die de Belgische referentiepersoon als zelfstandige moet betalen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden om informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. **Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij alle nodige bewijzen dienaangaande heeft voorgelegd. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.”** (R.v.V. nr. 166.935 dd. 29.04.2016)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het nodig achtte om over te gaan tot een behoefteanalyse.

De bestreden beslissing stelt dat *“Rekening houdende met de voormelde bestaansmiddelen van de referentiepersoon die hij heden ter zijner beschikking heeft, en vaste en variabele maandelijkse kosten van een gezin in België is het niet ernstig aan te nemen dat alle kosten (huisvesting, nutsvoorzieningen, verzekeringen, voeding, (tele-)communicatie, kledij, schoolkosten, mobiliteit, medische verzorging, ..) met dit bedrag kunnen betaald worden. Behoudens bewijs van het tegendeel kan bezwaarlijk gesteld worden dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om in zijn eigen behoeften en die van zijn echtgenote en 4 kinderen - waaronder 3 meerderjarige kinderen - te voorzien om te kunnen voorkomen dat hij en zijn ganse gezin ten laste zouden komen te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij niet werd uitgenodigd om elementen kenbaar te maken die de verwerende partij toestaan een behoefteanalyse te maken.

Het blijkt niet uit het administratief dossier dat de verwerende partij de kosten van huisvesting, nutsvoorzieningen, verzekeringen, voeding, telecommunicatie, kledij, schoolkosten, mobiliteit en medische verzorging kent of hiernaar gevraagd heeft terwijl anderzijds de verzoekende partij aantoonde dat geen OCMW-steun werd ontvangen binnen het gezin. De verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat er drie kinderen, die verblijven in het gezin van de referentiepersoon, meerderjarig zijn. Het is de Raad onbekend of deze nog studierend of werkend zijn.

De motieven in de bestreden beslissing zijn op dat vlak louter hypothetisch. De Raad acht het niet correct dat de bestreden beslissing van een *“waarschijnlijke”* hypothese uitgaat zonder enig onderzoek hiervan en zonder dat de verzoekende partij hieromtrent gevraagd werd, nu de referentiepersoon volgens de bestreden beslissing *“over een maandinkomen (...) van 1755,78 euro per maand”* beschikt.

De verwerende partij kan niet ernstig de verzoekende partij verwijten dat zij geen stukken over een eventueel inkomen van de andere gezinsleden van de referentiepersoon overmaakte. Dit werd haar nooit gevraagd, ook niet in de bijlage 19ter van 7 april 2022. In het kader van het maken van een behoefteanalyse dient de verwerende partij het onderzoek te voeren en naar de nodige elementen, zowel kosten als baten, te vragen, en zich afdoende te informeren.

Anders dan de bewijslast die op de schouders van de verzoekende partij rust voor het aantonen van toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, herinnert de Raad eraan dat deze onderzoeksplicht in het kader van een behoefteanalyse niet alleen kadert in de te vervullen zorgvuldigheidsplicht maar ook voortvloeit uit artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.” (eigen onderlijning).

Deze onderhoudsplicht is strenger in haar bewijslast die op de schouders van de verwerende partij rust, dan de bewijslast dat het onderzoek naar de toepassing van artikel 40bis, §4, van de Vreemdelingenwet betreft. Bij dit laatste mag van een verzoeker verwacht worden dat alle nuttige informatie spontaan wordt meegedeeld en wijst de verwerende partij correct naar een wederkerige zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verzoekende partij.

Hoewel blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoekende partij en de Belgische referentiepersoon. De samenwoont met andere familieleden kan immers een invloed hebben op de kosten, verbonden om te voorzien in de basisbehoeften, zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit, en dergelijke. In het kader van de behoefteanalyse heeft de verwerende partij dit niet onderzocht. In het licht van artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De verwijzing in de nota met opmerkingen naar arresten van de Raad is niet dienstig. Vooreerst hebben de arresten van de Raad geen precedentswaarde en handelt het door de verwerende partij geciteerde over het oordeel over de bestaansmiddelen op zich.

In de hierboven beschreven mate is het middel gegrond. Bijgevolg moeten de andere onderdelen van het middel niet worden onderzocht.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN